

Sygn. akt III Cz 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Tatarczyk (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lutego 2015 r.

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F.

S. w G.

przeciwko S. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego

w R. z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt I C 693/14

postanawia:

1) zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od pozwanego na

rzecz powódki 1500 (tysiąc pięćset) złotych z tytułu zwrotu części kosztów

procesu;

2) oddalić zażalenie w pozostałej części;

3) zasądzić od pozwanego na rzecz powódki 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych

z tytułu zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Andrzej Dyrda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Cz 52/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem zawartym w wyroku z 12 listopada 2014r. Sąd Rejonowy orzekł o nieobciążeniu pozwanego kosztami przegranego procesu uznając, że ciężka sytuacja materialna pozwanego uzasadnia zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c.

W zażaleniu powódka zarzuciła naruszenie prawa procesowego - art. 102 k.p.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w rezultacie przyjęcie, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu w całości, art. 98 § 1 k.p.c. przez niezastosowanie i uznanie, że pozwany mimo

przegrania sprawy, do wytoczenia której dał powód, nie jest obowiązany zwrócić przeciwnikowi kosztów zastępstwa prawnego; domagała się zmiany postanowienia przez zasądzenie od pozwanego kwoty 4440,56 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, ewentualnie uchylenia postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przepis art. 102 k.p.c. pozwala w wypadkach szczególnie uzasadnionych na odstępstwo przy orzekaniu o kosztach od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy przez zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nieobciążanie jej w ogóle kosztami.

Z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanego Sąd Rejonowy zasądzone od niego na rzecz powódki świadczenie rozłożył w wyroku na raty. Postąpił tak aby uczynić realną spłatę przez pozwanego zadłużenia względem powódki. Ustalił bowiem, że jakkolwiek pozwany osiąga stałe dochody z tytułu pracy zawodowej, to wskutek potrąceń komorniczych do dyspozycji pozostaje mu niewielka kwota, a nie posiada żadnego majątku, wobec czego nie byłby w stanie uregulować jednorazowo należności powódki.

Rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty powódka nie zakwestionowała.

Te same okoliczności, które spowodowały zastosowanie przez Sąd Rejonowy art. 320 k.p.c. przemawiały przy orzekaniu o kosztach procesu za odstępstwem od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Według tego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Nie można natomiast podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, że wystąpiły przesłanki uzasadniające nieobciążenie pozwanego w ogóle kosztami procesu.

Wobec nierealizowania przez pozwanego zobowiązania z umowy pożyczki, mianowicie nieuiszczenia ustalonych w umowie rat i niereagowania przez niego na wezwania do zapłaty wymagalnych należności, powódka celem dochodzenia roszczeń zmuszona była ponieść koszty. Żadne względy słuszności nie przemawiały przeciwko obciążeniu pozwanego obowiązkiem zwrotu powódce części tych kosztów. Z drugiej strony, pozwany przyznał fakty, na których oparte zostało powództwo, nie kwestionował istnienia dochodzonego pozwem roszczenia o zapłatę, w sprzeczności od wydanego w sprawie nakazu zapłaty powołał się wyłącznie na swoją trudną sytuację finansową. W rezultacie rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu zwykłym nastąpiło po odbyciu jednego posiedzenia.

Zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c. powinno w tym stanie rzeczy polegać na zasądzeniu od pozwanego na rzecz powódki części kosztów procesu. Zasądzona w wyniku zmiany zaskarżonego postanowienia kwota 1500 złotych pozwoli zrekompensować powódce w całości poniesione przez nią wydatki na opłatę sądową i opłatę pełnomocnictwa i w części koszty wynagrodzenia za czynności radcy prawnego.

Dlatego orzeczono jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 386 § 1 i 385 w związku z art. 397 § 2 k.p.c., o kosztach postępowania zażaleniowego – po myśli art. 100 k.p.c. przez obciążenie pozwanego, na żądanie powódki, kosztami tego postępowania obejmującymi opłatę sądową od zażalenia w kwocie 45 złotych oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości stawki określonej w § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Andrzej Dyrda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Barbara Braziewicz